jälle selsammal aeal ja tunnil mäe peale minnema ja seal ootma, mis saab sündima. „Peale selle", ütles õppetaja, „olled sa omma ahnuse himmu pärrast, omma tüttart seõna jätnud ja kõik sedda rohtu korwist wälja wiskanud, et ennam kulda piddi sisse mahtuma!"

Et naene ükskord omma tütre jälle piddi kätte saama, olli temmal kül üks wäikene troost, — agga seitse aastad odata, olli temma eest, kui pool iggawest aega. Nüüd tullid esmalt need wanna mehhe sõnnad temma meele, kes ütles tedda kõige parremat warra seõna jätwad. Temma õppis nüüd ommas häddas ja iggawuses põhjani tundma, et temma omma ahnuse himmuga üllekohhut teinud ja et kuld ja hõbbe mitte kõik murret ja ahhastust ei wõi ärra wõtta, terwist ja rahhu anda, kuida temma sedda enne olli arwanud.

Temma arwas nüüd omma ja kõige maailma warra järrele, et sedda kül otsata palju on; agga siiski on se kõik tühhine selle wastu, kui ta ommast lapsest piddi ilma jäma. Temmal olli kül korwi täis rahha, agga last olli ta selle eest kautanud. „Kes omma last, omma sündimise maad ehk omma usku rahha eest ümber wahhetab, se ei olle mitte wäärt, et Maa tedda weel kannab!" olli allati temma mõtte.

Nenda olli se waene, ehk nüüd rikkas naene allati sures süddame wallus, kõik need 7 aastad. Ka ei putunud temma omma käega selle kulla külge, mis temmal korwis seisis. Wimaks tulli se päew, mil ta lotis last kätte sawad ja jooksis warra hommiku seõna ülles mäe peale, kus alla temma lapsukene olli jänud ja lotis Jummala sure wäe ja helduse peale, et temma laps weel woib olla. Ja wata! — jubba emalt näggi ta omma armast last koopa ees istuwad ja tukkuwad. Ta olli weel nisamma noor ja priske, kui siis olli, kui ta mäe alla jänud. Tasakeste istus emma lapse liggi, wõttis tedda sülle andis suud, muljus omma wastu rindu ja nuttis kuumad silma-pisarad, rõmu pärrast ja ütles issiennese: „Kaddugu nüüd kõik se rahha, se ei te mulle kahju, et agga mo laps käes on! Nüüd